

felde kan gjøres en Mand umuligt at faae sin Sag paatjendt, de troer jeg ikke godt kunne lade være at stemme for dette Lovforslag, eller i ethvert Tilfælde for et saadant Lovforslag, som de ved deres Endringer kunne faae bragt istand deraf. Jeg troer heller ikke, at man saameget skal dadle en Rægmænd, fordi han kommer med et Lovforslag om saadanne Gjenstande, som muligen kunne have en Feil i de juridiske Udtryk; denne kan jo blive berigtiget af Juristerne, som ere her i Thinget, og det er ikke værd at kaste Sagen bort derfor, naar den ellers har nogen Grund i sig selv. Der er forøvrigt, hverken af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavn's sjette Valgfreds (Mourier) eller af Rigsdagsmanden for Veile Amts 3die Valgfreds (Lehmann) sagt, hvad det da er, de dadle; de have blot med deres overlegne Mine udtalt en almindelig Fordømmelse over Forslaget, saa jeg er ikke istand til at svare paa deres Udsættelser, paa de Ulemper, de mene, der skulde findes deri.

Det forekommer mig, at det, foruden i Almindelighed at være noget meget Slet, at visse Sager ikke kunne bringes for Domstolene, tillige er en Feil ved den nuværende Tilstand, at den administrative Myndighed er berettiget til at ansætte Procuratorer, at indskrænke Antallet af de Mænd, som maae bruges til at føre Sager; dette er Noget, der er mindre gavnligt og mindre stemmende med vore øvrige Forhold. Jeg troer, at, naar dette er Tilfældet som nu, saa er Borgernes Retssnydelse derved undergoven den administrative Myndighed paa en Maade, der er utaalelig, idet de Mænd, denne har ansat som Sagførere, ere de eneste, man tør bruge, og det dog kan være, at de paa et enkelt Sted Ansatte slet ikke ere saadanne, at man kan ansee sig for vel tjent med dem i en privat Sag.

Justitsministeren: Det Lovforslag, som nu er under Forhandling, er bygget deels paa specielle Grunde, foranledigede ved en enkelt Sag, deels paa nogle mere almindelige Grunde. De specielle Grunde ere de, at der skal gives visse Tilfælde, i hvilke det skal være umuligt at faae sin Sag fremmet. Den ærede Forslagsstiller har i saa Henseende bemærket, at han selv har henvendt sig til 4

Sagførere i Aarhus, uden at nogen af dem vilde paatage sig en Sag, som han ønskede fremmet, og at han, da han derefter henvendte sig deels til Amtmanden, deels til Justitsministeriet, for at faae en Sagfører beskikket, fik et afflaende Svar. I det Andragende, hvori han anholdt om at faae en Sagfører beskikket, paaberaabte han sig fornemmelig, at Rigsdagsmænd maatte sættes i Klasse med Embedsmænd, og at, ligesom der skal beskikkes en Sagfører for en Embedsmand, naar han maa ansees pligtig at fralægge sig mod ham fremsførte Beskyldninger, saaledes burde dette ogsaa finde Sted med Hensyn til Rigsdagsmænd. Dette var hans fornemste Grund, den, som han fornemmelig udhævede i Andragendet; men det forekommer mig aldeles klart, og jeg antager, at det ærede Thing vil være enig med mig deri, at de Bestemmelser, der i saa Henseende gjælde med Hensyn til Embedsmænd, ikke kunne komme til Anvendelse med Hensyn til Rigsdagsmænd. Den anden Grund anseer jeg for vigtigere, dersom den virkelig skulde være tilstede, den nemlig, at den ærede Forslagsstiller ikke kunde finde nogen Sagfører, og at det dog ikke kunde gaae an, at saadanne Tilfælde skulde kunne finde Sted, at man ikke kunde faae sin Sag fremmet af Mangel paa den behørigte Retshjælp. Men i saa Henseende maa jeg bemærke, at der i Aarhus, som det ogsaa er oplyst i Dag, foruden de 4 Sagførere, hvoraf Ingen vilde paatage sig Sagen, endnu var bosat 3 andre, til hvilke Forslagsstilleren ikke henvendte sig, og dernæst maa jeg bede erindret, at Underretssagføreren ifølge Forordningen af 3die Juni 1796 beskikkes for et heelt Stift, saa at, dersom ingen Sagfører i Aarhus vilde paatage sig den omhandlede Sag, maatte Vedkommende have kunnet henvende sig til de Sagførere, der ere bosatte paa andre Steder i Stiftet. Forsaavidt man nu indvender, at det vilde gjøre hans Sag kostbarere, naar han maatte antage en Sagfører, der skulde gjøre Reiser til Aarhus, maa jeg gjøre opmærksom paa, at der i mange Jurisdictioner kun er ansat en eneste Sagfører (Hør!); man kan ikke ansætte flere, fordi der ikke er saa mange Forretninger, at flere kunne leve deraf. Paa saadanne Steder er det aldeles nødven-